

LLINDAR

EMILI BOIX-FUSTER

Em plau presentar novament el nou número de l'anuari dels sociolingüistes de llengua catalana, *Treballs de sociolingüística catalana*. Com ha estat habitual en els darrers números, aquest conté una part monogràfica, formada per dotze articles, tots ells dedicats a la situació sociolingüística del Principat d'Andorra, l'únic territori del domini lingüístic on no té sentit parlar de normalització perquè mai la llengua ha perdut de cap manera la normalitat. Aquesta part monogràfica ha estat coordinada per Montserrat Planelles (Govern d'Andorra) i Joaquim Torres (ASOLC-GCS) i constitueix l'anàlisi més aprofundida que s'hagi fet mai sobre la complexa realitat sociolingüística andorrana. És de justícia que fem constar l'agraïment pel suport proporcionat en l'edició d'aquest volum tant pel Govern Andorrà com per la Secretaria de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya.

La llargada d'aquesta part monogràfica ens ha obligat, excepcionalment, a traslladar els articles de la part miscel·lània al següent volum de la revista. En la darrera part del volum es publiquen els resums en anglès i en castellà dels articles així com un balanç d'activitats de l'associació durant l'any 2004. El proper núme-

ro tractarà el tema “Llengua i educació” amb les ponències presentades a les jornades celebrades a la tardor del 2005.

Finalment, s'escau informar breument de la vida de l'associació. En la part final del volum, s'adjunta la memòria d'activitats de l'any 2004, en què es deixa constància dels actes organitzats i de l'activitat de les comissions (llengua i educació, usos interpersonals i demolingüística). En la darrera assemblea extraordinària s'aprovà modernitzar els estatuts de l'associació. A part de canvis de detall (l'adreça) o estilístics (preferència per formes de gènere no marcades), es feren modificacions més substancials com el canvi en la durada dels càrrecs de la Junta (la seva durada passa de tres a quatre anys) o el mateix nom de l'associació. El GCS passa a denominar-se *Associació de sociolingüistes de llengua catalana* (ASOLC), tant perquè fa temps que ha deixat de ser un grup (té més de noranta socis) com perquè la denominació “català” era usada en una acceptió que ara ha semblat excessiva. L'associació és la de tots els sociolingüistes interessats en l'estudi de la imbricació entre la llengua i la societat en els països de llengua catalana, siguin valencians, balears, catalans o de qualsevol zona del planeta. Així mateix en la darrera assemblea es feren noves eleccions a la Junta de l'entitat. Deixaren voluntàriament els càrrecs el secretari, Carles de Rosselló (CPNL “L'Heura” de Santa Coloma de Gramenet i CUSC de la Universitat de Barcelona), i la tresorera, Montserrat Casacuberta (CPNL de Lloret de Mar), que han dut a terme les seves feines amb entusiasme, amb calidesa i amb eficiència. Els han substituït, després de la votació preceptiva, Vanessa Bretxa (CUSC de la Universitat de Barcelona), com a nova secretària, i Josep-Manel Ballarín (Universitat Ramon Llull) com a nou tresorer.

Finalment, i permetent-me una llibertat periodística, afegiré un breu comentari *editorial*. Els darrers mesos, tant del 2005 com del 2006, ha tornat a bufar una tamborinada mediàtica contra la política lingüística catalana. La intensitat d'aquesta campanya recorda l'engegada a començament dels noranta, quan el PSOE fluctuant depenia del suport parlamentari de CiU. Ara com abans, aquesta campanya prové fonamentalment de sectors pròxims al principal partit de l'oposició espanyol, el Partit Popular, i s'aprofita de la desinformació que té la població espanyola respecte a la situació sociolingüística catalana. Uns espots del PP a la televisió andalusa critiquen l'exigència de coneixement del català per a viure a Catalunya, en lloc de fer pedagogia (tan urgent!) del multilingüisme estatal (“¡Lo que oyes, tendrán que estudiar en catalán!” *La Vanguardia* 16.2.06). El més greu d'aquesta campanya no és que *La Razón* o *El Mundo* se'n facin ressò: era d'esperar. El més greu és que en aquesta ocasió tant premsa catalana com europea (aquesta darrera normalment mitjançant corresponents radicats i malinformatos a Madrid) desconfiïn profundament de la recerca sociolingüística al nostre país: així, *La Vanguardia* arribà a denunciar les recerques sociolingüístiques encarregades pel govern català com a res més que estratègies de control (“El tripartito ha gastado más de 3,5 millones en el control del uso del catalán” 16.3.06); el mateix diari des-

qualificava tot el model de conjunció lingüística escolar a Catalunya, que ha estat avalat per la majoria de forces polítiques i pel mateix Tribunal Constitucional espanyol, invocant que la globalització comporta homogeneïtzació: “ un sistema educativo que prime el aprendizaje de idiomas como el catalán o el eusquera – en un mundo absolutamente globalizado como el nuestro – en detrimento de otros idiomas con una proyección exterior indiscutible y obvia, no es un sistema educativo práctico ni útil” (William Chislett “Una visión de España”,18.I.06); així el *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (18.1.06) titllava la política lingüística catalana com de política de vigilància policial i de “neteja” lingüística. Davant d'aquests temporals mediàtics que no hem pretès esmentar exhaustivament (recordem, per exemple, la greu segregació creixent entre valencià i la resta del català...) la feina dels sociolingüistes de llengua catalana ha de continuar sense perdre el seu nord: continuar estudiant amb rigor el contacte de llengües als nostres territoris. Això ho farem ben conscients que certament hi ha problemes, problemes que podem contribuir a resoldre. El que no té sentit és debatre amb demagogs i amb piròmans socials que no volen arreglar els conflictes lingüístics del país sinó atiar-ne el foc amb intencions a vegades exclusivament electorals.